YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)
10 päivänä heinäkuuta 2002 *

Asiassa T-387/00,

Comitato organizzatore del convegno internazionale "Effetti degli inquinamenti atmosferici sul clima e sulla vegetazione", kotipaikka Rooma (Italia), edustajinaan P. Grassi ja G. Russo, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään G. Valero Jordana ja R. Amorosi,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

jossa kantaja vaatii sellaisella komission kirjeellä toteutetun toimenpiteen kumoamista, jolla kantajaa kehotetaan palauttamaan osa niistä rahamääristä, jotka sille oli myönnetty rahoitussopimuksella B4/91/3046/11396 ilmansaasteiden vaikutuksia ilmastolle ja kasvillisuudelle käsittelevän konferenssin järjestämiseksi,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras sekä tuomarit V. Tiili ja P. Mengozzi,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Riidan taustalla olevat tosiseikat

1 Kantajan toimialaan kuului järjestää "ilmansaasteiden vaikutuksia ilmastolle ja kasvillisuudelle" käsittelevä kansainvälinen konferenssi, joka pidettiin Taorminassa (Italia) 26.—29.9.1991.

2 Tässä tarkoituksessa kantaja teki 20.12.1991 komission kanssa sopimuksen (jäljempänä sopimus), jonka nojalla viimeksi mainittu sitoutui rahoittamaan osan konferenssiin liittyvän asiakirja-aineiston painatuksesta aiheutuvista menoista. Sopimuksen 3 artiklan mukaan komissio sitoutui muun muassa maksamaan kantajalle sovitun, enintään 20 000 euron suuruisen määrän, tai määrän, joka oli 71,57 prosenttia konferenssin talousarvion momentille "Printed Matter" (panetut asiakirjat) kirjatusta kokonaiskustannuksesta, jos tälle momentille kirjattu määrä oli pienempi kuin arvioitu määrä.

3 Sopimuksen 4 artiklan mukaan 80 prosenttia sovitusta määrästä maksettaisiin kantajalle 60 päivän kuluessa sopimuksen allekirjoittamisesta ja tämän määrän loppuosa 60 päivän kuluessa siitä lukien, kun komissio olisi vastaanottanut ja hyväksynyt kongressiin liittyvän kertomuksen ja lopullisen talousarvion. Saman artiklan nojalla nämä asiakirjat piti toimittaa komissiolle viimeistään 28.2.1992 ja viimeksi mainittu varasi itselleen oikeuden kieltäytyä maksun suorittamisesta, jollei mainittua määräaikaa noudatettaisi.

4 Sopimuksen 13 artiklan mukaan kaikki siitä aiheutuvat riitaisuudet kuuluivat brysseliläisten tuomioistuinten yksinomaiseen toimivaltaan.

5 Komissio maksoi kantajalle sopimuksen perusteella 16 000 euroa.

6 Kantajan laillinen edustaja ilmoitti komissiolle 23.2.1992 päivätyllä telekopiolla, ettei kantaja kyennyt toimittamaan kongressia koskevia asiakirjoja sopimuksessa määrättynä päivänä, sillä ne olivat tuhoutuneet kongressin järjestämisestä vas-

tuussa olleen Melograno Congressi-yhtiön toimitiloissa sattuneessa tulipalossa. Hän ilmoitti lähettävänsä kyseisen asiakirja-aineiston heti saatuaan oikeaksi todistetut jäljennökset asianomaisilta järjestöiltä, joilta niitä oli pyydetty.

7 Komissio pyysi 11.6.1996 päivätyssä, kantajan lailliselle edustajalle osoitetussa kirjeessään sopimuksen nojalla maksetun 16 000 euron suuruisen etumaksun palauttamista. Tähän kirjeeseen oli liitetty kyseistä määrää koskeva veloituslaskelma, josta ilmeni, että palauttamisvaatimus perustui siihen, ettei velallinen ollut täyttänyt sopimusvelvoitteitaan.

8 Kantajan taloudenhoitaja lähetti 6.8.1997 komissiolle telekopiona kongressin työtä koskevan lopullisen selvityksen ja kaksi laskua, joista toisen oli lähettänyt Melograno Congressi -yhtiö ja toisen Linguistlink Ltd -niminen käännösyhtiö ja jotka koskivat kongressiin liittyviä, yhteensä 51 900 000 Italian liiran (ITL) suuruisia painatuskustannuksia.

9 Komission talousarviopääosasto lähetti 29.6.1999 kantajalle kirjeen, jossa tätä pyydettiin uudelleen maksamaan takaisin 16 000 euron suuruinen etumaksu täsmentäen, että ympäristön pääosasto oli vahvistanut palauttamispyynnön, koska kantajan lähettämiä asiakirjoja ei ollut pidetty todistusvoimaisina.

10 Kantajan asianajaja, joka toimi myös Melograno Congressi -yhtiön asiamiehenä ja kantajan laillisena edustajana, lähetti komission talousarviopääosastolle ja ympäristön pääosastolle 24.9.1999 päivätyn kirjeen, jossa hän valitti sitä, ettei asiakirjojen todistusvoimaisuuden puuttumisesta tehtyä päätöstä ollut annettu tiedoksi hänen päämiehilleen ja että päätös joka tapauksessa vaikutti perusteet-

tomalta. Hän riitautti myöskin päätöksen perusteen selittäen, että kantajalla oli oikeus riitauttaa se ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Lopuksi hän pyysi komissiota toimittamaan hänelle kyseisen päätöksen ja täsmentämään, millaisten todistusvoimaisten asiakirjojen toimittamista se piti tarpeellisena.

11 Kantajan asianajaja totesi 2.10.2000 päivätyssä kirjeessään, että komissio oli ollut passiivinen, ja vaati tätä maksamaan päämiehilleen sopimuksen nojalla myönnetyn taloudellisen tuen loppuosan, eli 4 000 euroa.

12 Komission talousarviopääosasto lähetti kantajan asianajajalle, sen lailliselle edustajalle ja Melograno Congressi -yhtiölle 10.10.2000 päivätyn kirjeen, jossa se selitti ne syyt, joiden vuoksi ympäristön pääosasto ei ollut pitänyt kantajan toimittamia asiakirjoja todistusvoimaisina ja jossa se toisti sopimuksen nojalla maksetun etumaksun palauttamista koskevan vaatimuksensa.

13 Kantajan asianajaja vaati 11.12.2000 päivätyssä kirjeessään komission talousarviopääosastoa peruuttamaan palauttamisvaatimuksen ja tutkimaan uudelleen asiaan liittyvät asiakirjat. Jollei näin tapahtuisi, asianajaja varasi itselleen oikeuden riitauttaa talousarviopääosaston 10.10.2000 päivättyyn kirjeeseen sisältyvän päätöksen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

Oikeudenkäynti

14 Kantaja on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 28.12.2000 jättämällään asiakirjalla nostanut EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla tämän kanteen.

15 Komissio on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 30.3.2001 jätetyllä erillisellä asiakirjalla esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteen, jota koskevat huomautuksensa kantaja on esittänyt 11.5.2001.

16 Kirjallisen menettelyn päätyttyä kantaja on lähettänyt kirjaamolle osoitetun lisäkirjelmän. Koska kyse on kirjelmästä, josta ei määrätä työjärjestyksessä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) on päättänyt jättää sen kirjaamatta.

Asianosaisten vaatimukset

17 Kantaja vaatii kanteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa kokonaan tai osittain 10.10.2000 tehdyn päätöksen ja velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Komissio vaatii oikeudenkäyntiväitteessään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkittavaksi ottamatta edellytysten tähän selvästi puuttuessa

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Kantaja vaatii oikeudenkäyntiväitettä koskevissa huomautuksissaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää oikeudenkäyntiväitteen liian myöhään esitettynä tai perusteettomana

— siirtää asian täysistuntoon

— määrää julkisasiamiehen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset seikat

Vaatimukset, jotka koskevat asian siirtämistä täysistuntoon ja julkisasiamiehen määräämistä

20 Aluksi on muistutettava, että työjärjestyksen 12 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvistaa perusteet, joiden mukaan asiat jaetaan

jaostojen kesken, päätöksellä, joka julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tämän määräyksen mukaisesti 4.7.2000 ja 19.9.2001 pitämissään täysistunnoissa vahvistanut ne perusteet, joiden mukaan asiat 1.10.2000 ja 30.9.2002 välisenä aikana (EYVL 2000, C 259, s. 14 ja EYVL 2001, C 289, s. 22) jaetaan jaostojen kesken seuraavasti:

"a) Valtion tukia koskevien sääntöjen samoin kuin kaupan suojaamistoimenpiteitä koskevien sääntöjen täytäntöönpanoa koskevat kanteet jaetaan kanteen toimittamisen jälkeen viiden tuomarin laajennettujen jaostojen käsiteltäviksi, tämän kuitenkaan rajoittamatta työjärjestyksen 14 ja 51 artiklan myöhempää soveltamista.

b) Muut asiat jaetaan kanteen toimittamisen jälkeen kolmen tuomarin jaostoihin, tämän kuitenkaan rajoittamatta työjärjestyksen 14 ja 51 artiklan soveltamista."

21 Nyt esillä oleva asia on edellä mainittujen sääntöjen mukaisesti jaettu kolmen tuomarin jaostolle.

22 Tämän jälkeen todetaan, että työjärjestyksen 14, 18, 19 ja 51 artiklassa annetaan asiaa käsittelevälle jaostolle oikeus pyytää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen täysistunnolta asian käsittelyn siirtämistä joko tällaiseen täysistuntoon tai sellaisen jaoston käsiteltäväksi, jossa on eri lukumäärä tuomareita, ja julkis-

asiamiehen määräämistä. Kyse ei tällöin ole velvollisuudesta vaan oikeudesta, jonka käyttämistä säännellään työjärjestyksessä annetuilla säännöillä, joiden mukaan asia voidaan siirtää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen täysistuntoon tai jaostoon, jossa on eri lukumäärä tuomareita, jos se on perusteltua asian oikeudellisen vaikeaselkoisuuden tai asian merkityksen taikka erityisten olosuhteiden vuoksi, ja joiden mukaan asiassa voidaan määrätä julkisasiamies, jos se on perusteltua asian oikeudellisen vaikeaselkoisuuden tai asian tosiseikkojen monimutkaisuuden vuoksi (ks. vastaavasti asia T-47/92, Lenz v. komissio, määräys 14.12.1992, Kok. 1992, s. II-2523, 31 kohta; asia T-497/93, Hogan v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 29.3.1995, Kok. 1995, s. II-703, 25 ja 27 kohta).

23 On todettava, että edellytykset asian siirtämiseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen täysistuntoon tai julkisasiamiehen nimeämiseen eivät nyt esillä olevassa asiassa täyty.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivalta

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 3 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteen jatkokäsittely on suullinen, ellei kyseinen tuomioistuin toisin päätä.

25 Tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa asiakirjoista riittävät tiedot ja päättää tämän määräyksen nojalla ratkaista asian aloittamatta suullista käsittelyä.

Asianosaisten lausumat

26 Vastaaja toteaa oikeudenkäyntiväitteessään nyt esillä olevan asian olevan samanlainen kuin asia T-149/00, Innova vastaan komissio, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut määräyksen 9.1.2001 (Kok. 2001, s. II-1). Tässä viimeksi mainitussa asiassa oli vastaajan mukaan kyse komission allekirjoittaman sellaisen sopimuksen toimeenpanosta, johon ei sisältynyt oikeuspaikkalauseketta, jolla toimivalta ratkaista sopimuksen toimeenpanosta aiheutuvat riitaisuudet olisi annettu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle, vaan jonka sisältämän lausekkeen mukaan tämä toimivalta kuului brysseliläisille tuomioistuimille. Vastaaja väittää, että koska nyt esillä olevassa asiassa ei ole oikeuspaikkalauseketta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi toimivaltainen, viimeksi mainitun täytyy todeta, ettei se ole toimivaltainen käsittelemään riitaa ja näin jättää kanne tutkittavaksi ottamatta, kuten se menetteli em. asiassa Innova vastaan komissio antamassaan määräyksessä.

27 Kantaja toteaa oikeudenkäyntiväitteestä esittämissään huomautuksissa, että vastaaja on 9.2.2001 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämässään kirjeessä pyytänyt kuukauden lisäaikaa vastinekirjelmänsä jättämiselle ja on perustellut tätä pyyntöään sillä, että sen oli tarpeen neuvotella eri osastojensa kanssa. Kantaja huomauttaa, että tämän määräajan pidentämishakemuksen jättöpäivänä vastaajalla oli jo käytettävissään kaikki ne tiedot, joita se tarvitsi oikeudenkäyntiväitteen esittämiseen. Lisäaika oli siis saatu petollisesti. Vaikka tässä asiassa esille tulleiden kysymysten perinpohjainen tutkiminen olikin voinut osoittautua tarpeelliseksi asiaa syvällisesti analysoivan vastinekirjelmän laatimiseksi, tämä määräaika ei ollut ollut missään tapauksessa perusteltavissa työjärjestyksen 114 artiklan mukaisen oikeudenkäyntiväitteen esittämistä varten. Näin ollen kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta päättämään, että oikeudenkäyntiväite on esitetty liian myöhään siitä syystä, että se on jätetty alun perin määrätyn määräajan päättymisen jälkeen.

28 Vastaajan esittämän oikeudenkäyntiväitteen perusteltavuuden osalta kantaja viittaa yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön, jossa nyt esillä olevan kaltaisissa olosuhteissa nostetut kanteet on jätetty tutkittavaksi ottamatta.

29 Kantaja huomauttaa kuitenkin, että menettely, jossa komissio käyttää sille julkisena toimielimenä kuuluvia toimivaltuuksia esimerkiksi myöntämällä taloudellista tukea luonnollisille henkilöille tai oikeushenkilöille tekemällä niiden kanssa sellaisia yksityisoikeudellisia sopimuksia, joissa ei ole EY 238 artiklaan perustuvaa oikeuspaikkalauseketta, aiheuttaa sen, että nämä toiminnat tulevat EY 230 artiklassa määrätyn yhteisön tuomioistuinvalvonnan alaisuuteen. Kun komissio rahoittaa nyt esillä olevan kaltaista hanketta tai tapahtumaa, tämä rahoittaminen perustuu arvioon siitä, onko hankkeen tai tapahtuman toteuttaminen yleisen edun mukaista, ja rahoitus voidaan myöntää ainoastaan tekemällä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valvonnan alaisuuteen kuuluva, EY 249 artiklassa tarkoitettu päätös.

30 Tältä osin kantaja huomauttaa, että komissio on määrännyt yksipuolisesti sopimuksen muodon ja Belgian tuomioistuinten toimivaltaa koskevan oikeuspaikkalausekkeen, joihin kantajan oli suostuttava sillä uhalla, ettei haettua tukea myönnettäisi.

31 Kantaja väittää lopuksi, että sekä riidanalaisen toimenpiteen sanamuodosta että tämän yksittäistapauksen asianhaaroista ilmenee, että komissio itse oli sitä mieltä, että se toimi julkisoikeudellisessa yhteydessä julkiselle toimielimelle kuuluvia toimivaltuuksia käyttäen. Kantaja esittää esimerkkinä sen seikan, että komissio on riidanalaisessa toimenpiteessä viitannut mahdollisuuteen maksun laiminlyöntitapauksessa aloittaa pakkotäytäntöönpanomenettely. Tämä menettely voidaan aloittaa vain siinä tapauksessa, että riidanalainen toimenpide on todellisuudessa päätös. Kantaja korostaa lisäksi, että komissio ei riidanalaisessa toimenpiteessä kiistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaisuutta.

32 Koska komissio johti kantajaa näillä menettelyillä harhaan komission ja kantajan välisen suhteen luonteen sekä kantajan käytettävissä olevien oikeusturvakeinojen osalta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on otettava nämä menettelyt huomioon ainakin oikeudenkäyntikuluista päättäessään.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

33 On syytä todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 46 artiklan 1 kohdan mukaan vastaajan on kuukauden kuluessa tiedoksiannosta jätettävä vastineensa. Tämän saman artiklan 3 kohdan perusteella presidentti voi vastaajan perustellusta hakemuksesta pidentää 1 kohdassa määrättyä aikaa.

34 Väitteestä, jonka mukaan oikeudenkäyntiväite olisi esitetty liian myöhään, on todettava, että vastaaja on 12.2.2001 kirjaamoon jättämällään kirjeellä työjärjestyksen edellä mainittujen määräysten mukaisesti pyytänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta pidentämään vastineen jättämiselle asetettua määräaikaa ja perustellut tätä tarpeella neuvotella osastojensa kanssa. Tämän hakemuksen perusteella sille on myönnetty noin kuukauden pituinen ylimääräinen määräaika.

35 Toisin kuin kantaja väittää sillä seikalla, että vastaaja päätti ennen määräajan päättymistä esittää työjärjestyksen 114 artiklan nojalla oikeudenkäyntiväitteen sen sijaan, että se olisi esittänyt pääasiaa analysoivan vastineen, ei voida asettaa kyseenalaiseksi vastaajan pidennyshakemuksen yhdenmukaisuutta tässä samassa työjärjestyksessä olevien, asian kannalta merkityksellisten säännösten kanssa, eikä tämän seikan perusteella voida myöskään katsoa, että tämä hakemus oli vilpillinen. Vaikka näet onkin totta, että vastaajan esittämä oikeudenkäyntiväite perustuu olennaisesti sen sopimuksen sisältöön, jonka jäljennös oli liitetty haastehakemukseen, ja että vastaajalla näin ollen oli pidennyshakemuksen jättöhetkellä jo tiedossaan kaikki oikeudenkäyntiväitteen tekemiseen tarvittavat seikat, se olisi kuitenkin voinut päättää olla esittämättä kanteen tutkittavaksiottamista

koskevaa väitettä, tai vastustaa sitä vastineessaan. Molemmissa tapauksissa sen olisi pitänyt tutkia asia aineellisesti, mikä olisi hyvinkin saattanut aiheuttaa tarpeen neuvotella komission niiden eri osastojen kanssa, joita asia koski.

36 Joka tapauksessa ja vaikka kantajan väitteitä pidettäisiinkin perusteltuina, on syytä muistuttaa, että työjärjestyksen 113 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi milloin tahansa omasta aloitteestaan tutkia, onko asia jätettävä tutkittavaksi ottamatta ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumisen vuoksi, ja että vakiintuneessa oikeuskäytännössä tällaisena edellytyksenä on pidetty yhteisöjen tuomioistuinten toimivaltaa kanteen tutkimiseen (asia T-174/95, Svenska Journalistförbundet v. neuvosto, tuomio 17.6.1998, Kok. 1998, s. II-2289, 80 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen harjoittama valvonta ei siis rajoitu asianosaisten esittämiin oikeudenkäyntiväitteisiin.

37 Vastaajan esittämän oikeudenkäyntiväitteen perusteltavuuden osalta on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on sekä EY 238 artiklan että Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, määräysten nojalla toimivalta ratkaista ensimmäisenä oikeusasteena luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden sen ratkaistaviksi saattamat sopimusoikeudelliset riidat ainoastaan välityslausekkeen nojalla. Jollei näin olisi, se ulottaisi tuomiovaltansa muihinkin kuin niihin riitoihin, jotka on tyhjentävällä EY 240 artiklan määräyksellä jätetty sen ratkaistaviksi, sillä tässä määräyksessä kansallisille tuomioistuimille jätetään yleisesti sovellettavan oikeuden mukainen toimivalta ratkaista ne muut riidat, joissa yhteisö on asianosainen (asia T-186/96, Mutual Aid Administration Services v. komissio, määräys 3.10.1997, Kok. 1997, s. II-1633, 47 kohta ja em. asia Innova v. komissio, määräyksen 25 kohta).

38 Nyt esillä olevassa asiassa sopimus ei sisällä sellaista lauseketta, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle annettaisiin toimivalta ratkaista sopimuksen toimeenpanoa koskevat riidat. Sitä vastoin sopimuksen 13 kohdassa olevassa riitojen ratkaisemista koskevassa lausekkeessa toimivalta ratkaista

komission ja toisen sopimuspuolen välillä syntyvät riidat annetaan nimenomaan brysseliläisille tuomioistuimille. Asianosaiset eivät myöskään ole kiistäneet sitä, että tämä riita, jossa komissio vaatii ennakkomaksun palauttamista siitä syystä, ettei kantaja ollut noudattanut sopimukseen perustuvia velvoitteitaan, kuuluu sopimuksen 13 artiklan soveltamisalaan.

39 Näin ollen ei voida väittää, että sopimuksen 13 artiklan määräys vaikuttaisi EY 230 artiklan neljännellä kohdalla vahvistettuun yhteisöjen tuomioistuinten yksinomaiseen toimivaltaan. Tähän toimivaltaan kuuluvat vain ne EY 249 artiklassa tarkoitetut asetukset, direktiivit tai päätökset, jotka toimielinten on tehtävä perustamissopimuksessa määrätyissä olosuhteissa. Nyt esillä olevassa asiassa riidanalainen toimenpide on tehty sopimusoikeudellisessa yhteydessä, josta sitä ei voida erottaa, eikä se siis kuulu niihin EY 249 artiklassa tarkoitettuihin toimenpiteisiin, joiden kumoamista koskevien vaateiden käsittely kuuluu EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla yhteisön tuomioistuinten yksinomaiseen toimivaltaan (em. asia Mutual Aid Administration Services v. komissio, määräyksen 50 ja 51 kohta ja em. asia Innova v. komissio, määräyksen 28 kohta).

40 Kantajan sen väitteen osalta, jonka mukaan komissio on käyttäessään julkiselle toimielimelle kuuluvia toimivaltuuksia, kuten myöntäessään riidanalaisen tuen yksityisoikeudellisella sopimuksella, josta puuttuu EY 238 artiklaan perustuva oikeuspaikkalauseke, saattanut tämän toimivaltuuksien käytön EY 230 artiklassa määrätyn yhteisöjen tuomioistuinten valvonnan ulottumattomiin, on riittävää todeta, että vaikka tätä väitettä pidettäisiinkin perusteltuna, sillä ei voida saattaa kyseenalaiseksi sitä tosiseikkaa, että riidanalaista toimenpidettä ei voida erottaa siitä sopimusoikeudellisesta yhteydestä, jossa se on tehty, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle EY 230 artiklan nojalla kuuluva toimivalta ei voi perustua siihen.

41 Kaikesta edellä todetusta seuraa, että oikeuspaikkalausekkeen puuttuessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole toimivaltainen käsittelemään sellaista kannetta, jota — vaikka se perustuisikin EY 230 artiklan neljänteen kohtaan — on todellisuudessa pidettävä sopimusperusteisena kanteena.

42 Näin ollen nyt esillä oleva kanne on jätettävä tutkittavaksi ottamatta.

Oikeudenkäyntikulut

43 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Saman työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi kuitenkin velvoittaa asian voittaneen osapuolen korvaamaan toisen asianosaisen kulut, jotka tuomioistuin katsoo asianosaisen tarpeettomasti tai haitantekona aiheuttaneen toiselle asianosaiselle.

44 Tätä viimeksi mainittua määräystä ei nyt esillä olevassa asiassa ole syytä soveltaa. Toisin kuin kantaja väittää, komission menettely ei ole johtanut nyt esillä olevan riidan syntymiseen eikä edistänyt sitä. Lisäksi sopimuksen 13 artiklalla annettiin yksinomainen toimivalta siitä aiheutuvien riitojen ratkaisemiseen brysseliläisille tuomioistuimille, ja koska kantajan sekä vastaajan välinen suhde oli puhtaasti sopimusoikeudellinen, komissiolla ei ollut oikeussuojan saatavuutta koskevan periaatteen eikä hyvän hallinnon periaatteen nojalla velvollisuutta ilmoittaa kantajalle kantaansa siitä, miten tämän riidan ratkaisemiseen toimivaltainen tuomioistuin oli määritettävä, eikä riitauttaa kantajan tältä osin esittämiä toteamuksia.

45 Ottaen huomioon edellä mainitut seikat ja sen, että kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Kanne jätetään tutkittavaksi ottamatta.**

2) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 10 päivänä heinäkuuta 2002.

H. Jung
kirjaaja

M. Vilaras
jaoston puheenjohtaja